

5) Czy istnieje możliwe do dochodzenia na drodze sądowej przez osobę ubiegającą się o azyl roszczenie o zbadanie przez państwo członkowskie przejęcia własności na podstawie art. 3 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 i wydanie rozstrzygnięcia co do podstaw decyzji?

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-678/11)

(2012/C 73/35)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Roels i F. Jimeno, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, iż poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy przepisów zawartych w art. 46 lit. c) wersji skonsolidowanej Ley de Regulación de los Planes y Fondos de Pensiones (ustawy regulującej systemy i fundusze emerytalne), w art. 86 Real Decreto Legislativo (królewskiego dekretu ustawodawczego) 6/2004 z dnia 29 października 2004 r. zatwierdzającego tekst skonsolidowany Ley de ordenación y supervisión de los seguros privados (ustawy o organizacji ubezpieczeń prywatnych i nadzorze nad nimi), w art. 10 Real Decreto Legislativo (królewskiego dekretu ustawodawczego) nr 5/2004 zatwierdzającego tekst skonsolidowany Ley del Impuesto sobre la renta de los no residentes (ustawy o podatku dochodowym od osób niebędących rezydentami) i w art. 47 Ley 58/2003 de 17 de diciembre, General Tributaria (ustawy nr 58/2003 z dnia 17 grudnia 2003 r. — ordynacji podatkowej), zgodnie z którymi między innymi zagraniczne fundusze emerytalne mające siedzibę w innych państwach członkowskich i oferujące pracownicze systemy emerytalne w Hiszpanii, jak również towarzystwa ubezpieczeniowe działające w Hiszpanii na zasadzie swobody świadczenia usług są zobowiązane do wyznaczenia przedstawiciela podatkowego zamieszkałego lub mającego siedzibę w Hiszpanii, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy art. 56 TFUE (dawny art. 49 TWE) i art. 36 porozumienia EOG.

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) Przytoczone hiszpańskie przepisy podatkowe zobowiązują podatnika niebędącego rezydentem do wyznaczenia przedstawiciela podatkowego mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę w Hiszpanii. Konkretnie obowiązek ten spoczywa na zagranicznych funduszach emerytalnych mających siedzibę w innych państwach członkowskich i oferujących pracownicze systemy emerytalne w Hiszpanii oraz na ubezpieczycielach działających w Hiszpanii na zasadzie swobody świadczenia usług.

2) Komisja uważa, że obowiązek ustanowienia w wymienionych wypadkach przedstawiciela podatkowego mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę w Hiszpanii stanowi przeszkodę w swobodnym świadczeniu usług, ponieważ nakłada dodatkowy obowiązek na wspomniane podmioty i osoby fizyczne, które zmuszone są do obowiązkowego korzystania z usług przedstawiciela. Stanowi również przeszkodę w swobodnym świadczeniu usług dla osób i przedsiębiorstw mających siedzibę w państwach członkowskich innych niż Hiszpania, które zamierzają świadczyć usługi przedstawicielstwa podatkowego podmiotom lub osobom fizycznym działającym w Hiszpanii.

3) Takie uregulowanie narusza art. 56 TFUE (dawny art. 49 TWE) i art. 36 porozumienia EOG.

Odwwołanie od wyroku Sądu Unii Europejskiej (czwarta izba) wydanego w dniu 12 października 2011 r. w sprawie T-41/05 Alliance One International, Inc., poprzednio Dimon Inc., przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 grudnia 2011 r. przez Alliance One International, Inc. poprzednio Dimon Inc.

(Sprawa C-679/11 P)

(2012/C 73/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Alliance One International, Inc (poprzednio Dimon, Inc.) (przedstawiciele: M Odriozola, A. Vide, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 12 października 2011 r. w sprawie T-41/05 Alliance One przeciwko Komisji w zakresie, w jakim Sąd nie uwzględnił w nim zarzutów dotyczących oczywistego błędu w ocenie zastosowania art. 101 ust. 1 TFUE oraz art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, braku odpowiedniego uzasadnienia oraz naruszenia zasady równego traktowania ze względu na uznanie Alliance One International, Inc., poprzednio Dimon, Inc., za solidarnie odpowiedzialną za popełnione naruszenie;

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 października 2004 r. wydanej w sprawie COMP/C.38.238/B.2 — Surowiec tytoniowy — Hiszpania w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie i odpowiedniego obniżenia nałożonej na nią grzywny; oraz

— nakazanie Komisji pokrycia kosztów.